

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 6 maja 2015 r.

**w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie konkurencji
i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego**

Krajowa Rada Sądownictwa, po zapoznaniu się z projektem ustawy o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, pozytywnie ocenia kierunek proponowanych zmian legislacyjnych, które zmierzają do zwiększenia ochrony konsumentów przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi oraz zwalczania procederu stosowania w umowach z konsumentami niedozwolonych klauzul umownych.

Krajowa Rada Sądownictwa zgłasza jednak następujące uwagi do przedłożonego projektu:

- 1) pozostawienie w projektowanym art. 23b ust. 2 otwartego katalogu uprawnień Prezesa UOKiK może wpływać negatywnie na pewność obrotu prawnego, ponieważ podmiot, który dopuszcza się stosowania klauzul niedozwolonych nie będzie posiadał pełnej wiedzy o grożących mu sankcjach, co w przypadku ich zastosowania może skutkować uchylaniem decyzji przez SOKiK,
- 2) zgodnie z opiniowanym projektem oferowanie konsumentom usług finansowych nieodpowiadających ich potrzebom będzie stanowiło praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, co należy ocenić pozytywnie. Pewne zastrzeżenia budzi jednak brak w ustawie definicji legalnej usługi finansowej. Nie ma również odesłania w tym zakresie do innego aktu prawnego. Brak ten może skutkować trudnościami związanymi z pociągnięciem do odpowiedzialności osób winnych naruszeń (dodawany punkt 4 do art. 24 ust. 2 ustawy),
- 3) w punkcie 11 projektu ustawy powinno znaleźć się postanowienie o dodaniu do art. 49 ustawy ust. 3, zamiast postanowienie o zmianie treści ust. 3, ponieważ w obecnym brzmieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w art. 49 jest tylko ust. 1 i 2,
- 4) Projekt wprowadza, jak się wydaje niczym nieuzasadniony, dualizm w zakresie formy prawnej w jakiej Prezes Urzędu odmawia wszczęcia postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, ponieważ w pewnych przypadkach ma to

następować w drodze decyzji administracyjnej, a w innych w formie postanowienia (por. projektowany art. 99c ust. 1,3 i 4). Rada proponuje wprowadzić jedną formę prawną dla tego rodzaju zdarzeń, co z pewnością usprawni procedowanie i przyczyni się do większej przejrzystości i tak już skomplikowanych regulacji prawnych. Ujednolicenie nie będzie miało wpływu na sytuację prawną stron, ponieważ zarówno decyzja jak i postanowienie podlega zaskarżeniu do SOKiK,

- 5) negatywnie należy ocenić wydłużenie terminu przewidzianego do wszczęcia postępowania w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone z obecnych 6 miesięcy do 3 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zaprzestano stosowania klauzul niedozwolonych, ponieważ projektodawca nie przedstawił jakichkolwiek racjonalnych argumentów uzasadniających tak istotne wydłużenie terminu przedawnienia. Można zakładać, że wydłużenie terminu do trzech lat będzie wykorzystywane przede wszystkim w celu pozyskiwania dodatkowych środków do budżetu państwa z kar nakładanych na przedsiębiorców i w zasadzie pozostanie bez wpływu na poprawę sytuacji prawnej i rynkowej konsumentów.